48 . 35/6 44

J. J. J.

DISPUTATIO INAUGURALIS MEDICA DE EPILEPSIA

qvam

DIVINA ASSISTENTE GRATIA

Nec non

CONSENSU AMPLISSIMI SENATUS, ACADEMICI,

Et

FACULTATIS MEDICÆ DECRETO,

ſub PRÆSIDIO

DN. GEORGII FRIDERICI FRANCI de FRANKENAU,

Med. D. ac Profeſſ. Publ. Regii nec non Coll. Conſiſtor. Aſſeſſor. & Fac. Med. DECANI,

Pro GRADU DOCTORIS

Summisque in Arte Medica honoribus & privilegiis ritè conſeqvendis

Publicæ ventilationi ſubmittit

DANIEL HENRICUS PASCHKEN,

Regiomont: Boruſſus

Locô horisq; ſolitis

Ao. MDCCXXIV. d. 25. Januarii

HAFNIÆ,

Typis Joh. Georg. Höpffneri, Univ. Typogr.

Imprimatur.
G. F. F. de Frankenau.

VIRO
PRÆ-NOBILISSIMO, AMPLISSIMO, atque DILECTISSIMO

DOMINO HENRICO PASCHKEN,

Conſiliario Civitatis Regiæ Cniphofianæ meritisſimo,
Parenti omni filiali amore æternum proſeqvendo

ut et

VIRIS

PLURIMUM REVERENDIS, PRÆCLARISSIMIS PRUDENTISSIMIS,

DOMINO

Mag. JOHANNI LUDOVICO COLBIO

Eccleſiæ Allenburgenſis Paſtori meritisſimo,
Nec non ibidem
Inſpectori Scholæ Vigilantisſimo.

AFFINI ac FAUTORI Suo ſummopere DEVENERANDO,

DOMINO

CHRISTOPHORO HENRICO WEGNERO,

Eccleſiæ Lithuanicæ nec non Germanicæ PASTORI Fidelisſimo:

Avunculo ac Fautori ſuo amantisſimo,

DOMINO

Mag: JOHANNI FRIDERICO BREHMER

Gymnaſii Eliſabethani Vratislavienſis Collegæ digniſſimo,

PATRONO, Fautori, Parentis adinſtar, mihi debito amoris affectu colendo,

Dominis, Parenti, PATRONIS, Fautoribus ſuis maximis, plurimumqve Colendis diſſertationem hanc in grati animi ac debitæ obſervantiæ ſignum cum voto omnigenæ proſperitatis ac intemeratæ, ſalutis.

offert & conſecrat

DANIEL HENRICUS PASCHKEN,

PROOEMIUM.

VArios inter morbos Spasmodicos, qvi mirum in modum corpus noſtrum infeſtare ſolent atq; excruciare, miſerandus imô terribilis planè eſt affectus, EPILEPSIA communiter dictus, nulli parcens ſexui nec ætati, & qvi ſæpius tam diris ſe prodit ſymptomatibus, ut neq; verbîs ſatis exprimi valeat ejusdem gravitas, ipſisq; ſenſibus ſpectaculum exhibeat triſtisſimum: hâc etenim labe correpti incertô vagantur lumine, & inſtar trunci ſubitò proſternuntur humi, jacent altô ſopore ſepulti, calor deficit, nervorumq; ſumma adeſt trepidatio, ſpuma ante os verſatur, memoria labitur, caput titubat, atqve omnia membra cœco qvaſi qvaſſantur impetu mireqve concutiuntur, adeò ut effatô Summi Viri, *Hippocratis* noſtri ȣ̓δὲν ἔοικεν ἑτέρησι νȣ́σοισι, reliqvis morbis nullâ re ſit ſimilis. Videtur namq; hic bellum inteſtinum, nullaq; adeſt vis externa, contorqventur membra, variîs motibûs agitatur corpus, malum interiora occupat, machina ipſa corporis noſtri vim patitur, dum laxis habenis efferuntur omnia, ceſſat rationis imperium, ipſumq; adeò corpus internô ſuo cruciatur carnifice. Notisſimum eſt omnibus, qvi ſcripta verſàrunt doctiſſimi atq; expertiſſimi *Viri Joh. Cratonis à Kraftheim*, trium Imperato-

rum Medici qvondam digniſſimi, votum, qvô peroptavit, ut ſibi ante vitæ ſuæ exitum intimius hujus morbi cognoſcere liceret genium; proin nobis, ceu tironibus, nemo vitio vertèt ulteriorem inſtituere conantibus disqviſitionem ſpecimine hôc inaugurali de perqvam gravi iſthoc corporis affectu, ſi rem non ſemper acu, ut eſt in proverbio, tetigerimus, atq; indolem morbi penitus exhauſerimus humanitatis noſtræ probè memores. Faxit interea Numen benigniſſimum, ut labor iſte cedat fauſtiſſimè, cœptisqve noſtris clementer annuat.

§. 1. Si ullo alio in morbo, certè in hoc multa circa nominis evolutionem occurrunt notanda, ſive etymologiam ſpectes, ſive ſynonymiam ejus; Etenim EPILESIA origine vox eſt Græca, & apud *Hippocratem 2 aph. 45 & 3 aph. 29.* tum alibi ſæpius invenitur, & dicitur ἀπὸ τοῦ ἐπιλαμβάνεσθαι qvod Lexicographis ſignificat prehendere, invadere, eo qvòd plerumq; ſubitò ac qvaſi ex inſidiis hominem nihil tale cogitantem, aut ſibi metuentem apprehendat; nec tantùm aliqvâ ſui parte, aſt ſecundum omnes primarias ipſius functiones hominem prehendat & corripiat. *Hippocrat. libr. de äere, aqvis & locis* appellat παιδίων πάθος *puerorum morbum*, qvia tenera ipſorum ætas huic calamitati inprimis eſt obnoxia. Porrò *morbus ſacer audit*, eò qvòd crederent illum divinitus locô pœnæ hominibus immitti, vel qvòd afficiat partem, qvæ verè ſacra & mentis ſacrariũ eſt, digniſſimam, cerebrum nimirum; Item *Herculeus;* qvòd Hercules eô correptus in ipſa ſævitia filios interfecerit, dicitur, tum à morbi magnitudine & ſævitiæ impetu. A Latinis autem vocatur *caducus*, à caſu in terram, it: *comitialis*, *à Seneca*

viti-

vitium comitiale *libr:3. c:10.* vel qvod in comitiis aliisqve hominum congregationib⁹ laborantes interdum infeſtarentur, vel potius, qvòd comitia, in qvibus aliqvis Epilepticus ità cecidiſſet, dirimerentur; qvod ſuô etiam ſuffragiô confirmat *Q: Serenus Sammonicus* hîs verſiculîs:

Eſt ſubiti ſpecies morbi, cui nomen ab illo eſt,
Qvod fieri nobis ſuffragia juſta recuſet;
Sœpe etenim membris acrî langvore caducis
Concilium populi labes horrenda diremit:

ab aliis *Lunaris* appellatur, qvod vel in novi-lunio vel pleni-lunio nati ſoleant eô morbô ſæpi⁹ corripi: vel qvod à lunæ phaſibus ac influxu maximè dependere credatur: item *Sonticus* dicitur ob noxæ gravitatem, qvæ juſtam abſentiæ excuſationem in judiciis afferebat, teſte *Pliniô libr. 36. cap: 9. Gelliô libr. 20. cap. 1.* Nonnunquam *Sputatus* inſignitur, qvòd inſputare apud priſcos ſaluti eſſet Epilepticis. *Paracelſus paramir. libr. 1 de orig. morb. ex tribus primis ſubſtant: cap. 6.* morbum vocat à remedio vitriolatum, viridellum, eò qvòd hæc ſpecies caduci à vitriolo præſentiſſimum nanciſcatur auxilium. Nobis *Germanis* audit, die fallende Sucht/ Fraß/ ſchwere Noht/ ſchwer Gebrechen/ ſchwere oder böſe Kranckheit/ der Wehetag/ die Gichter/ das Ubel/ das Elend apud Saxones, *a B. Valentino*, die ſtürtzende Seuche.

§. 2. Huc referri meretur, qvod *Williſius* refert de qvodam Theologo, qvi Dæmoniacos in Novo Teſtamento habitos Epilepticos fuiſſe conjectat, vid: ejus *Pathol: cerebr. cap. 2.* hinc forſam etiam à nonnullis Dæmoniacus morbus vocatur, vid. Illuſtrem *Thom: Bartholinū,* &c. Alia

qvidem plura Epilepſiæ nomina coacervare poſſem, ſed ut breviter hic agam, definitionem ipſam aggrediar.

§. 3. Data ſuperius deſcriptione, qvæ circa nomina recenſenda occurrit, proximum eſt, ut ad ipſius rei declarationem nos conferamus, ità verò definitur. Epilepſia eſt motus convulſivus, plus minus repentinus, in qvo membra corporis variè trahuntur, vibrantur & inordinatè agitantur, cum ſenſuum exercitio qvocunq; ut plurimum abolito durante paroxysmô, poſt aliqvot dies, imò menſes, vel annos interdum recurrens, teſte qvotidianâ experientiâ.

§. 4 Genus ſeu ratio formalis Epilepſiæ, in qvo conſiſtat, non unanimis eſt Autorum ſententia, qvia non ſolùm morbus eſt complicatus, ſed etiam plures occurrunt actiones læſæ, tantâ magnitudine & vehementiâ, ut qvænam præ altera magìs attendenda ſit, non adeò liqvidum exiſtat. Potisſimùm tamen duæ heic præ reliqvis ſunt præcipuæ: functionum ſcilicet principum, ſenſuumqve tam internorum, qvàm externorum læſio, cum totius corporis motu convulſivo per vices affligente.

§. 5. Cum itaqve *Galenus libr. 3 de loc. affect. cap. 7.* morbum comitialem ſcribat eſſe convulſionem omnium corporis partium non perpetuam, ut in convulſione contingit, ſed interpolatam, pleriqve hunc ducem tam Veteres, qvam Neoterici ſeqvuntur, & epilepſiam per convulſionem rectè definiunt. Confirmatur aſſertum inde, qvod illa in omni Epilepſia adſit, ſive gradus ejusdem ſit mitior, ſive fortior: qvalia exempla, præter alios occurrunt apud *Mercurialem Tom. 4. conſult. 45. Hol-*

ler:

ler: de morb. intern. cap. 16. in ſchol. Marcell: Donat: libr. 2. cap. 4. &c.

§. 6. Si ulteriûs inqviramus, qvænam pars corporis in morbo hoc primariò afficiatur, videmus, Auctores diverſas abire heic in ſententias: qvorum nonnulli aſſerunt eſſe cerebri meditullium; alii meninges cerebrum inveſtientes eſſe primarium Epilepſiæ ſubjectum atq; ſedem; nam ubi ſpirituum animalium fons & animæ tam rationalis qvàm ſenſitivæ domicilium communiter habetur, ibi principes facultates præcipuè læduntur, reliqvis notabilem noxam facilè hinc contrahentibûs.

§. 7. Nonnulli ſtatuunt, imprimis affici proceſſus cerebri ac Cerebelli, atq: his ſuperſtratas meninges à materia tali morbifica vellicari, unde ſpaſmi & convulſiones immanes oriuntur: deinde à meningibus iſtis ſic contractis & vellicatis unà cerebrum ſubitò convulſum valdè comprimi, ſimulq; nervorum caudices, qvos utraqve meninx comitatur, in conſenſum ſimul trahi, & per conſeqvens ſic motûs convulſivos pati, audacter aſſerunt.

§. 8. Multò aliam, imò receptæ contrariam de ſubjecto Epilepſiæ opinionem fovet *Qvercetanus in tetrad. de affect: capitis, cap. 8.* in qvibusdam Epilepſiis non cerebrum, ſed cor primariò affici, contendens. Verùm, qvibus opinionem ſuam confirmare conatur, rationes non ſunt magni momenti: qvamvìs enim in qvibusdam Epilepſiis cordis actiones ſimul lædantur, non tamen id ſemper fit, vel ordinariè.

§. 9. Hinc, licèt parùm interſit, utrum priorem vel poſteriorem amplectamur ſententiam, hoc tamen certum eſt, in perfecta & vehementi Epilepſia principatum

 debe-

deberi læſioni functionum animalium principum tum & ſenſus, ipſam verò convulſivam contractionem, qvæ per vices & paroxysmos ſuccedit ab affectibus qvoq; interdum induci poſſe non diffitemur.

§. 10. Interim, qvod formalis morbi ratio præcipuè in principum functionum læſione fundetur & conſiſtat, planum & perſpicuum eſt ex verbis ipſius *Hippocratis libr: de flatibus cap. 22. Eô enim, qvô corripiuntur, à morbo, tempore, neque ſentiunt qvicqvam; neqve audiunt, qvæ dicuntùr, neq; vident, qvæ fiunt, neq; ullos alios dolores ſentiunt.* Hoc iîsdem penè verbîs repetit & confirmat *Galenus loco citatô & Trallianus libr. I. Cap. 15.* neq; aliud ipſa infallibilis *αὐτοψία* ſvadet.

§. 11. Uti Apoplexia à qvibusdam habetur Paralyſis univerſalis; ſic parî modô Epilepſia convulſio ſive motus ſpasmodicus univerſalis dici poteſt; nam uti in omni convulſione & ſpaſmo partes nerveæ ac tendinoſæ contrahuntur, ac tenduntur nonnunqvam ſatìs dolorificè; ſic qvoq; in Epilepſia contractio partium ſpasmodica nervoſarum & muſculoſarum univerſalis eſt per totum ferè corpus.

§. 12. Cpntractio autem hæc fit à concitatiori, acriori & inæqvali influxu ſpirituum animalium in ſpinalem medullam & nervos, obſtructîs enim tubulis cerebri, per qvos ſpiritûs ſolebant fluere, neceſſe eſt, ut majori impetu tunc ſpiritûs fluant per cæteros apertos tubulos & canales, & qvoniam inordinatus planè ac tumultuarius talis Spirituum eſt motus, ac extra æqvilibrium poſitus, tunc animæ & mentis Imperio non auſcultat ampliùs, qvare ſenſus tam in-qvàm ex-terni ceſſant. Unde

ali-

aliqvi etiam ſpasmum & Epilepſiam dividunt in externam, qvando membra externa, bracchia, oculi, pedes &c: afficiuntur; Et internam, qvando viſcera interna, nerveo membranoſa afficiuntur, uti fit in colicis convulſivis, nephriticis, hyſtericis, &c. paſſionibus.

§. 13. Imprimis autem in Epilepſia, qvæ motus eſt convulſivus in qvo membra corporis varie contrahuntur, & agitantur, ſenſuum exercitio ut plurimùm abolito, ſub ſua latitudine ſpecies tres ſeu gradus communiter à Pathologicis ſcriptoribus asſignantur: gradus ejus primus pertinet propriè ad vertiginem caducam, & abuſivè Epilepſiæ tribuitur, qvando nempe ægri ſubitò concidunt in terram, qvaſi ſomno ſepulti, ſed ſine ſpasmo aut convulſione. Secundus gradus eſt, qvando variis motibus corpus agitatur; v. gr. Saltando, ridendo, pectus percutiendo, ridicula narrando, &c. ſenſibus autem aut integris, aut in delirium abreptis. Tertius gradus eſt ex prioribus conflatus, ità ut omnis tam ſenſus, qvàm rationis uſus pereat, ſimulq; variis motibus corpus agitetur, dentibus ſtridunt, bracchia jactitant, pollices arctè in manu claudunt, pedibus tremunt, corpus inſigniter attollunt, incurvant. ſpuma per os rejicitur, lingva morſu læditur, &c. Qvibus omnibus ſucceſſivè remittentibus æger tanqvam ſomnô oppreſſus jacet, & ad ſe rediens anteactorum nil omnino ſcit: Saltem de perturbatione capitis, & omnium artuum gravi lasſitudine conqveritur. Primus gradus eſt vulgatiſſimus; Secundus rariſſimus. Tertius ægros qvaſi pro obſeſſis à Dæmone repræſentat, niſi Medici ſcientia innocentiam ægri defendat.

§. 14

§. 14. Ejuſmodi caſus mihi ante annos circiter duos, in Sileſia tum temporis degenti, ſe conſpiciendum exhibuit, ut adſtantes certè pro obſeſſo haberent, nam gravia ſymptomata aderant, corpus enim mirum in modum elevabatur, mox pedes capiti appropinqvabant, mox incurvatis manibus & bracchiis jacebat, variæqve aliæ graviores geſticulationes accedebant, inter horæ autem ſpatium qvando paroxyſmus mitigatus parùm remiſit, nihil ſcivit eorum, qvæ antè ab ipſo erant facta, ſaltem de perturbatione mentis qverebatur, hinc petiit, ut darent ipſi aliqvid ad comedendum. Accedens Medicus falſam opinionem adſtantium refutavit, demonſtrando illum non eſſe obſeſſum, ut vulgò credebatur; ceſſavit qvidem per aliqvot tempus hic paroxyſmus certô tempore autem ſe iterum videndum præbuit, & qvamvis Medici propinarent optima antepileptica & ſpecifica, tamen non curatus, ſed ſaltem mitigatus fuit affectus. Patet igitur hinc morbum ipſum in tertio gradu fuiſſe, qvi vix ac nè vix qvidem curationem aliqvam admitteret.

§. 15. Cùm autem impoſſibile ſit, feliciter morbum aliqvem curari aut præcaveri poſſe, niſi prius cauſa, à qva immediatè dependet, accuratè ſit perſpecta & explorata: eapropter & noſtrarum omnino partium eſſe puto, ordoq; poſtulat, ut ad indagandas cauſas, qvantum qvidem fieri poteſt, nunc inqviram pauliſper.

§. 16. Cauſa igitur immediata hujus mali erit impetuoſa, rapida & maximè violenta ſpirituum animalium exploſio, diverſimodè ac inordinatè membra concutiens & agitans motus, in ſpasmis qvidem continuus,

us,

us, at in Epilepſia interruptus, inordinatus ac perturbatus.

§. 17. Inter cauſas mediatas propinqviores meritò refertur irritatio præcipuè generis nervoſi, qvippe ſpiritibus animalibus cerebri incolis impetuoſiùs motis, brevi poſt reliqvæ partes totius corporis tam internæ, qvam externæ, in conſenſum trahuntur, atqve diro ſic malo, Epilepſia, corripiuntur. Id ut meliùs exprimeret *Galenus libr. 3. de loc. effect. cap. 7.* declarat rem exemplo ventriculi, qvando à re moleſta & acri ſtimulatus, ſingultu tum afficitur: ità ex irritatione ſtomachi à medicamento antimoniali vel catharctico fortiori fit vomitus: ex irritatione cordis fit hujus palpitatio, unde etiam *ab Avicenna* ejusmodi irritationes, ſtimulationes, & rei moleſtæ expulſiones, parva Epilepſia vocantur.

§. 18. Cauſas inter ſecundas mediatas recenſeri poteſt, qvicqvid præter naturam nervos irritare, & acrimonia ſua atq; peculiari qvalitate nervoſo generi infeſtum eſt, ſive in cerebro ipſo, ſive in alia corporis parte hæreat, ſive ab extra cerebro communicetur. Talem malignam qvaſi auram, cerebroqve adverſam, ſuppeditare poſſunt omnis generis humores corrupti, ſangvinis vel ſeri ſtagnationes, tum ſanies, in qvacunqve corporis parte hæreat: v. gr: in ventriculo ſaburræ acidæ, & bilis porraceæ ſeu æruginoſæ coacervatio: in inteſtinis progenies verminoſa; in utero ſecundinarum à partu remora, ſeu ſangvinis menſtrui ſuppreſſio atqve retentio diuturnior: item qvando infans nutritur in utero impuro ſangvine, & jam in lucem editus lacte corrupto aut aceſſente, teſte, *Galeno libr. 3. de aliment: facult. cap. 14. & 15:* Huc facit etiam dentitionis tempus ſecundum, *Hippocrat: libr. de dentitione.* item abſceſſus in cerebro, cranium carioſum: corrupta à ſanie vel à feſtucis læſa dura Meninx, ut & apoſtemata varia atqve ſimilia ulcera maligna.

§. 19. Ad cauſarum remotiorum procatarcticarum claſſem pertinent ea qvæ materiam morbificam commovere, & laten-

tentem illam διάθεσιν in actum deducere valent, ut ſunt: mora diuturnior ſub radiis ſolaribus, vel lunaribus, ut & in balneo calidiore, vide *Hippocr. libr. 6: cap. 3. de tuenda ſanitate*: ventorum vehementia ſeu inclementia, imprimis verò auſtralium ſeu meridionalium; huic malo favet tunc & vehemens vociferatio, ingens atqve terribilis cœli tonantis fragor, tormentorum bellicorum propius audita exploſio, ſimiliumq; ex improviſo perceptarum rerum horribilis ſonitus, adhæc Dæmonis ludibria, veneficia atq; incantationes, de qvibus *Hippocr: in libr. de ſacro morbo.* Porro crapula ſeu nimia vini generoſioris aliorumqve inebriantium potulentorum ingurgitatio: *vid: ejusd. ſect. 5. Aph 5.* medicamenta purgantia fortiora, inedia, ut & immoderatus Veneris uſus, uti legere eſt apud *Aretæum lib. 1. de curat: morb: chronic: cap:* 4. ſubita item animi conſternatio, exercitatio immoderata, vehemens terror, ira gravis ſeu excandeſcentia, & plura alia animi pathemata, qvæ huic malo fomitem præbere, & ad paroxymos excitandos ſymbolum ſuum conferre poſſunt.

§. 20. Differentias Epilepſiæ qvod attinet, earum vulgò plures ab Auctoribus recenſentur: præcipua autem, & qvæ ad curationem plurimum facit, eſt, qvæ ſumitur à loco, in qvo materia illa acris morbifica, ceu hujus affectus cauſa potiſſimùm generatur: unde alia fit per ἰδιοπάθειαν, diciturq; eſſentialis, cerebri vitio proprio, aut etiam hæreditariò genita, qvando ipſa diſpoſitio Epileptica in ipſo cerebro vel ſyſtemate nervoſo hæret, cujus plura obſervantur exempla, in hac enim nulla præcedunt paroxyſmi imminentis ſigna, ſolùm de vertigine & capitis gravitate qveruntur ægri cum torpore & depravatione qvadam internarum animalium functionum, interdum qvoq; ſeqvitur fatuitas, & cumprimis Lunæ phaſibus auſcultare ſolet; vel etiam ex lympha vitioſa, & acri in cerebri ventriculis ſtagnante, membranasq; & nervos vellicante infertur ſæpe epilepſia, teſte *Schneidero de catharris l. 2: p. 103.*

Sym-

Symptomatica autem fit in gravioribus doloribus, v. gr. dentitione difficili, dolore calculi, cardialgia, lumbricis ventriculo ac inteſtinis tenuibus incluſis, vel etiam poſt cerebrum vulneratum. & non ritè ſanatum, propter fermentum nempe acre, ibi relictum, item poſt caſum ab alto, ubi ſangvis ſub cranio cum tempore putreſcere & corrumpi incipit, Epilepſia freqventer oritur: item ab ebullitione nimia ſangvinis, uti in variolis, frebribus malignis &c. Hæc facilius tollitur, ſublata nimirum cauſa principali: Si enim dolor vel ebullitio nimia ſangvinis ſublata fuerit, tollitur & Epilepſia. Sic epilepſia qvando paroxysmus paroxysmum inſeqvitur, maximè periculoſa eſt, non autem ſi periodicè & per longa intervalla recurrit; qvod ſæpiſſimè accidit, maxime circa Lunæ qvadras, in novi-vel plenilunio potiſſimum.

§. 21. Porro Epilepſia eſt vel gravis, vel levis. In graviori æger in terram proſternitur, bracchia, manûs & pedes concutiuntur & contorqventur, abdomen attollitur, os & lingva conſtringitur, oculi rotantur, contractio adeſt digitorum cum retractione pollicis; ſpuma adeſt antte os, & ſenſuum omnium Ecclipſis, & paroxysmus longius durat; qvando ad ſe redeunt, ignari ſunt omninm cum mentis ſtupore. In leviori autem, ſentiunt ipſum paroxysmum accedentem inſtar auræ frigidæ per dorſum ab extremis partibns tendentem ſuprà, & ſic ſæpe humi cadunt vertiginoſi; ſpasmus adeſt & anguſtiæ præcordiorum; deinde etiam nihil ſentiunt, nonnunqvam recordantur omnium, qvæ in paroxysmo fiunt, adſunt borborygmi & flatus in abdomine, corporis & membrorum gravitas, & paroxysmus tam longè non durat, & ſpontè ſuſcitantur: jacent tamen nonnunqvam in paroxysmo ſine omni ſenſu ac motu; talem Epilepſiam ſæpius obſervavi, & magis per conſenſum fuit producta, hinc & facilius graviori curarî poteſt, gravior autem difficiliùs, maximè in illis, qvi ſunt ſupra pubertatis annos, & excedunt 20 vel 30. annum; ſi malum diu duraverit, memoria aboletur, & ſtupor mentis advenit; nonnunqvam obſervata fuit in epilepſia tanta commotio cerebri, ut ſangvis ex ipſo naſo ſtillaverit,

§. 22. Alia porro eſt inordinata, alia periodica, illa eſt, qvæ per intervalla & periodos non certas recurrit, & ſemel exſtirpata non facilè redit; hæc, qvæ certum tempus obſervat; cujusmodi annuam & periodicam annotatam vide *in Ephemerid: Cur: German: Anno XI. obſ. 96. p 169. ut & celeberr. Th: Bartholinum in actis Hafn: pag 150. ſeqv:*

§. 23. Diſtingvenda porro Epilepſia eſt in infantilem, & Juvenilem. Infantes, qvorum inteſtina materia viſcida & lacte corrupto non adeò ſunt repleta, faciliùs curantur, maximè ſi ſit ſympathica; ſæpisſimè tamen jugulat Infantes, inprimis ſi reſpiratio difficilis ſimul ſit conjuncta. Si à lacte tali corrupto Epilepſia introducta ſit, & infantibus alvus non benè reſpondeat, optimi tunc habentur præter Clyſteres emollientes & carminativos ſyrupi laxantes & aperientes; tali in caſu præſentisſimum arcanum eſt Sapo venetus in aqva aliqva carminativa parva qvantitate ſolutus & propinatus, mire enim emollit alvum.

§. 24, Ratione cauſarum alia eſt inveterata, alia congenita & hæreditaria, per generationem ſc: à Parentibus in liberos propagata, qvæ vel nunqvam vel rariſſimè curatur: alia recens, & poſt ortum acqviſita, & qvæ ab humoribus corruptis varii generis producitur; alia rurſus ab externis originem ducit, ut in vulneribus capitis & variis contuſionibus gravioribus.

§. 25. Solet Paroxysmus talis certis temporibus qvandoq; utpote diebus, ſeptimanis, annîs, poſtliminiô redire, Ratio eſt, qvod tanto temporis ſpatiô opus ſit, anteqvam materia peccans urſus in actum deduci poſſit, ut vellicando ſic nervos, ferale hoc malum iterum excludat.

§. 26. Cognitîs & exploratis jam morbi cauſis ac differentiis, progredimur nunc ad ſigna diagnoſtica, qvæ ad methodum curativam viam nobis oſtendunt. Sunt autem Epilepſiæ imminentis ſigna, extremorum frigus, viſus hebetudo & obſcuratio, in qva ſine evidenti cauſa oculi caligant, iisque ſplendores ac ſcintillæ qvaſi obſervantur, nimirum agitatis præ-

ter

ter naturam animalibus ſpiritibûs; *conf. doctiſſ. Barthol: Cent. 3. hiſt. 45.* Adeſt ſonus interdum & tinnitus aurium, pallor faciei, nervorum trepidatio, tremor & membrorum omnium incerta & inordinata concuſſio & agitatio; Lingvæ inordinatus & cespitans motus, memoriæ labefactatio & mentis conturbatio, convulſio incipiens in collo aut dorſo; æger præterea triſtis eſt, & ut plurimùm ſentit capitis gravitatem, laſſitudinem ac vertiginem: ubi jamjam adeſt initium acceſſionis fit veluti ſternutatio ac oſcitatio freqvens cum incubo ac tuſſi, præcurſoribus hinc dictis epilepſiæ Doctiſſ: *Petro Foreſtô Libr.* 10, *obſ.* 53. quam totius corporis ſubita concusſio & conqvaſſatio ſeqvitur.

§. 27. Præſentis verò paroxysmi Epileptici ſigna per ſe ſatìs ſunt manifeſta, & qvotidie triſte ſpectaculum obviis exhibent; dum ſubitò ſic prehenſi cadunt in terram, vociferantur interdum & clamant, ſpuma ore exit, digiti contorqventur, præcipuè pollice ad volam contracto, ſtridunt dentibûs, ac variis motibns capitis, dorſi, bracchiorum & pedum ſpaſmodicis terram vel ſtrata pulſant, interdum tamen nullum edunt clamorem ob ſpirituum interceptionem. Hæc autem in vehementi Epileaſia contingunt, remiſſiora verò ſymptomata mitiori in gradu ſpectanda occurrunt, ſicuti ex obſervationibus Practicorum qvotidianis ſatìs eſt notum.

§. 28. Cognoſcitur porro ex borborygmis crebrioribus in abdomine, & ſubitanea hujus contractione, ſubinde & umbilici interiora verſus retractione; qvibusdam ſupervenit reſpiratio difficilis, & interdum metus ſuffocationis, qvaſi laqveus tracheæ injiceretur. ſæpe ſeminis, fecum alvinarum ac urinæ involuntaria fit effuſio, nunc ſtertunt, nunc vociferantur, nunc ſuppreſſa eſt vox, qvalis ſtrangulatorum eſſe ſolet: ſunt, qvi lingvam exſerunt, inſtar canis ſitientis, aut acti in rabiem; dentes nonnunqvam inter ſe colliduntur, clauduntur que adeò firmiter, ut qvaſi diffringi eos putares, nec qvicqvam ori ingeri qveat.

§. 29. Proin qvi curationem rectè inſtituere intendit, is

probè gnarus ſit, qvo in loco fomes mali præſertim hæreat, an ſcilicet cerebrum nervorumqve origo afficiatur per ſe & primariò, an verò per conſenſum aliæ compatiantur partes, huicqve malo epileptico anſam præbeant.

§. 30. Si cauſa vel ſedes Epilepſiæ primaria inſit cerebro, vel generi nervoſo, plerumq; id arguunt ingens & ferè continuus capitis dolor aut gravitas; ſenſuum & memoriæ tarditas, pallor faciei, auditus difficultas, ſonitus ac tinnitus aurium, ſenſuum torpor, vertigo tenebricoſa &c.

§. 31. Si ex uteri conſenſu originem ſuam trahat, ſigna adſunt talia: nimirum menſtruorum ſuppreſſio, ſecundinarum aut fœtus in utero mortui inconſveta retentio, doloris circa uteri regionem perceptio, ſuffocatio uteri, abdominis crebra à flatibus diſtenſio, difficilis reſpiratio, & cordis palpitatio.

§. 32. Si malum oriatur à ventriculo affecto: plerumq; præcedunt circa præcordia dolor ſummus, diſtenſio & morſus ventriculi, inprimis orificii ſiniſtri ejus, qvod maximo ſenſu pollet, multisq; nervîs inſtructum eſt, difficilis inediæ tolerantia, Anorexia, ructus poſt cibum acidi &c. ſi vermes in inteſtinis ſtabulantes in cauſa, apparent hæc ſigna: ægri nempe multum ſitiunt, & ſæpius alimenta appetunt, pruritum narium & morſum in inteſtinis ſentiunt, in ſomno dentibus ſtridunt, tuſſis ſicca eos vexat crebriùs, & per alvum tum vivos, tum mortuos ſubinde lumbricos excludunt, unde totum corpus tandem tabeſcit & marceſcit.

§. 33. Qvod ſpectat ad eventum ſalutis ac mortis terribili hoc in malo, qvidq; de ſalute ægri ſperare liceat, dubii plena res eſt, variatqve prædictio ecundùm morbi differentias ac gradus: omnium enim conſenſu pro morbo graviſſimo & admodum periculoſo habetur, ſive per ἰδιοπάθειαν, ſive per συμπάθειαν afficiatur cerebrum, pars corporis noſtri nobiliſſima: qvæ qvidem curandi difficultas in eo conſiſtit, qvod cerebri medullaris ac fibroſa pars non tantùm ab ipſa cauſa morbifica, ſed & à ſingulis, recurrentibus paroxysmis plurimùm debilitetur

ejus'

ejusqve pori adeò laxentur, ut deinceps materiæ cujusqve heterogeneæ incurſibus facillimè pateant, adeoq; ipſa διάθεσις morboſa repetitis paroxysmis ſic confirmata radices altiores agat, ac dein ægrius tollatur.

§. 34. Aliàs fœdisſimus eſt affectus, ut etiam, *Aretæo* teſte, ſi licitum eſſet mutuò cernere, qvæ patiuntur ægri, vivere detrectarent. Interea Epilepſia, qvæ fit ex conſenſu, faciliùs curari ſolet, qvam illa per eſſentiam; in febribus malignis mortem, teſte *Coo in aphor.* portendit. Epilepſia hæriditaria, & qvæ poſt annum 25 evenire ſolet, rarisſimè curatur: Juniores ætatis, loci & victus mutatio ab epilepſia interdum liberat; in pueris qvidem pubertatis anni malum ſœpe variant, ſicut in puellis ſuperveniens menſtruatio: In paroxyſmo, ſi ad uſum ſternutatorium non excitetur æger, indicium eſt naturam ſuccumbere. Mulier gravida Epilepſia correpta communiter aut abortus aut vitæ periculum ſubit; licèt hoc non ſemper obtineat, teſte *Rhodiò cent:1 obſ. 60. & Schenkiò in obſervationibus ſuis*, ubi non omnes epilepticas utero gerentes abortum ſtatim pasſas aſſerit Porro qvæ caput ſæpius & graviter affligit Epilepſia, hebetat tandem ſenſus, & rationis uſum imminuit: hinc fortior juniori ætati obtingens paralyticam hujus vel illius membri impotentiam poſt ſe qvandoq; relinqvit, in aliis verò hemiplegiam aut planè apoplexiam, id qvod priorî pejus eſt malo, aut terminatur in ſtupiditatem, ac melancholiam ferè incurabilem. Si inveteratus aut confirmatus ſit morbus, incurabilis itidem habetur; faciliorem autem contra pollicetur curam. ſi recens ſit malum, & à leviori cauſa introductum, ut ſuppresſione menſium, hæmorrhoidum, dentium ac variolarum erumpendi conatu, ſanatisqve ſubitò ulceribus manantibus in pueris. Habitualis epilepſia interdum in Hecticam lethalem degenerat. Epilepſia ex uteri vitio contracta meliùs obedit remediis, malo hyſterico medentibus: Solvitur aliqvando Epileſia, ſeptimo menſe, ſeptimo vel 14. annô, vel primo accedente puerperio.

§. 35. Hæc

§. 35. Hæc de Epilepſiæ Diagnoſi & prognoſi dicta jam ſufficiant, reſtat, ut ad curationem ipſam accedamus: qvid enim prodeſt affectum probè inveſtigaſſe, niſi & ſciamus è corpore eundem eliminare ac profligare? cui ſcopo ſatisfaciunt omnia illa à Practicis laudata remedia, qvæ vel præſentem tollere, vel imminentem avertere valent.

§. 36. Medendi verò methodus duplex communiter eſſe ſolet, monſtratq; illa auxilia, qvæ vel in ipſo paroxysmo, vel extra eundem conducunt, & facienda monent; in hoc poſteriori caſu reſpiciendum eſt ad primas vias, an ibi ſentina qvædam expurganda lateat, vel non, in qvo caſu primò laudantur Vomitoria, uti vitriolum album, Tartarus & Syrupus emeticus, tum & purgantia atqve laxantia cholagoga & melanagoga veteribus dicta, ex Rhabarbaro, Helleboro nigro, jalappâ, ſcammoneo, aloë &c. parata. Secundò, ſi abundantia ſangvinis ſit in culpa, imminuunt venæ ſectiones ac ſcarificationes. Tertiò. Lymphæ vitia corrigunt antiſpaſtica balſamica, temperata, uti ſunt Eſſent: ſuccin: Pimpinell: alb: alexipharm: Stahlii. Tinctura antimonii tartariſata, tartari, liqvor: C.C. ſuccinat: Decocta lignorum diluentia ſangvinem, ejusq; acrimoniam attemperantia. 4to orgasmum ſangvinis ſedant Nitrata, præcipitantia & abſorbentia atqve cinnabarina. 5to inter ſpecifica anti ſpasmodica communiter recenſentur lumbr: terreſtre. legitimè præparati, unic: ver. C. C. philoſoph. præparat. Tali leporis, ungula alces, cranium humanum, ejusq; usnea ex homine, violenta morte perempto deſumta, ſpiritus volatiles urinoſi omnes; uti C. C. ſalis ammoniaci. ſal: volat: oleoſ: Sylv. Spirit: Polychr: ut & ſangvinis humani vel cervini, ac ſimilia, item radix & ſemen Pæoniæ, viſcus qvernus & corylinus, carbo ſub artemiſia effoſſa, Spiritus vitriol: ant-epilepticus Qvercetani, ol: animal: Dippelii, tum & caſtoreata ac ſuccinata omnia &c.

§. 37. Qvoad ipſam curationem differt illa pro diverſitate tum graduum, tum ſubjecti, tum cauſæ, dum alia eſt idio pathi-

pathica ſive eſſentialis & univerſalis, qvæ in cerebro reſidet, hocqve principaliter affectum eſt, alia ſymptomatica, ſive particularis, ubi per ſpaſmum graviorem corporis cerebrum cum ipſis nervis ſimul trahitur in conſenſum, & in hyſtericis & hypochondriacis aliisq; locum habet: ſic qvoq; cura adornanda eſt. In eſſentiali ſive idiopathica ante omnia eò reſpiciendum eſt, ut tubuli cerebri & nervorum reſerentur, & ſpiritibus animalibus æqvalis & ordinatus per omnes tubulos motus concilietur. hinc in omni paroxyſmo epileptico convenit, partes in ſuo ſitu detinere, nè adeò contrahantur pollices, & digiti, tum Spiritum volat. excitantem naribus applicare. v. gr. Rec. Spirit. apoplect. drachm. duas, Spirit. ſalis am̃oniaci drachm unam, ol. Rut: ol: Suciaa gt. VI. M. F. Spir. Qvi Spiritus in omni paroxyſmo epilepticô naribus applicari, &, ſi opus, labiis affricari poteſt, ſic ſœpe ſolent ſtatim redire ægri: deinde os apertum ſervari debet, & mixtura talis, qvæ partim Spirituum effrenem motum compeſcit, partim etiam ſimul occluſos poros & tubulos aperit exhibenda. v. gr: Rec. aqv. Ceraſor. nigr: è tenellis C: C: aqv, fl. lilior: convall: ſ. vinô a͂a unc. I. Spiritus ſalis ammoniac. drach: I. Syrup. papav: rhœad. drach. II. Eſſent. Croci drach: j. M. F. potio. Tertiò inungi poteſt nucha cum ſpinali medulla talî ungventô. Rec. Axiung: human: ol: nuciſt. expreſſ: a͂a drach: ij. pingv Caſtor: drach: j. aqv. Anhalt. unc: I. Spirit: ſalis am̃oniac: drach: ij. ol: rut: vel ſucc: ſcrup: I. Extract. Caſtor. Scrup. ſem. M. F. ungvent: hôc linimentô ſæpiſſimè inungatur non ſolum nucha & ſpinalis medulla, ſed & ſcrobiculus cordis & abdomini applicetur cum panno linteo calido. Finitô ejusmodi Paroxyſmô eſſentialî, optimè exhiberi, poteſt tale primò Emeticum Rec. Mercurii vit: opt: præparat: gr. iij. aur. fulminant. Cinnabar: nativ a͂a gr. VI M. F. pulvis. hic pulvis inſtar arcani à Practico qvodam celeberrimo in Anglia habitus fuit; vel feliciſſimo cum ſucceſſu etiam talem mixturam, qvæ ſimul purgat, poſſumus adhibere. R. Limatur mart. drach. j. Limatur. Veneris. Scrup. I. Limatur. Lunæ Scrup. ij. hiſce affunde Spirit: nitri qv. ſatis, ſolve & filtra liqvorem; de qvo pro doſi dari poſſunt

gtl, XL, unde æger non ſolum per vomitum, ſed etiam per ſeceſſum aliqvoties ſummo cum effectu dejiciet materiam tenacem viſcidam. Purgantia etiam hic locum habere poſſunt exhibita vel ſola, vel cum Emeticis doſi refracta. v. gr. Pulv. Gialapp. Scr. I. Mercurii dulcis Cinnab: nativ: a͠a gr: IV. Sal: ſuccin: gr: VI. Reſin: gialapp: gr: iij ol. macis gt. I. M. F. pulv. Poteſt pro lubitu etiam admiſceri tartar: Emet: vel Merc. vit: ad gr: ij, ſi opus vel etiam Sulphur. antimonii aurat: benè præparati.

§. 38. Liberatis vel expurgatis ſic primis viis plerumq; malum vel remittit, vel plane ceſſat, tam in infantibus, qvàm adultis; durante ipſo autem paroxyſmô hæc non debent exhiberi, ſed extra Paroxyſmum & tempore intermiſſionis ſemel vel iterum. Purgantia leniora hîc nihil efficiunt, ſed talia eſſe debent, qvæ acres viſcidos humores incidendi magnâ vi polent, & ſimul altius penetrant; qvalia ſunt dicta jam. Præterea obſtructiones profundiores cerebri tollunt ciñabarina, qvæ non adeò nervis infenſa ſunt, qvam mercurialia; debent autem propinari non in minori qvantitate, ſed major, idq; repetitis vicibus. Sic in Epilepſia à contuſione graviori facta, feliciſſimo c: ſucceſſu aliqvoties talis Pulv: exhibitus fuit. R. Cinnabar. nativ. benè præparatæ drach. IV. Succin: ppt: drach. iij ol. ſuccin: ſvavior: gtl: VI viſci qverni vel coryli drach iß M. F. Pulv: divide in doſ. XII. de his omni die aſſumat æger doſes tres in aqva appropriata. R: Aq. Ceraſor. nigr. lilior: Convall. fl. Tiliæ a͠a unc ij. Syrup. de pæon. ℥ IV. M. hic pulvis per aliqvot ſeptimanas, ad minimum duas, continuari debet, & videbis mirabilem effectum. vel etiam locô hujus Pulveris ſumi poteſt R. Tinct. lunæ vel veneris c. Spir. Salis am̃on: Sal: vol: C. C. bis de die exſpectando ſudorem parata, præcipuè ſi ſuſpicio ſubſit vermium. Præter dicta parti primariò affectæ, nimirum capiti, applcari debet emplaſtrum cephalic: qvod mirabile eſt in domando malo Epileptico R. Gum. Tacamahac: Maſtich: Elem: & animæ, Succin: ladan: am̃oniac. a͠a ℥ji. ol: nuciſt. expreſſ. drach. IV. Balſam. peruvian. drach, iij herbæ mari veri draeh ij. Ceræ q. ſ. M. F. l. a. Empl: qvod applicetur raſo capiti. Sublatis ſic obſtructionibus in nervis, & roboratô capite, talia porro

porro in uſum vocanda ſunt, qvæ ferum Spirituum animalium motnm temperant, fluidumq; nerveum promovent & in debito motu conſervant, uti ſunt. R. Pulv. lumbricor.t erreſtr: ſecund: hum. ppt. vel Embryi leporis a͂a ℥j. viſc: qvercini drach. ſemis carbon: Tiliæ. cran: human. ungul. alcis. corall: rubr: a͂a ℥iß Ciña-bar. nativ. ℥jii. Extr. viſci qverc. ſcr. I. Caſtor: gr: VI. ol. Lavend. vel roris marin: gtt. VI. M. F. Pulv. divid. in doſes XXVI. de qvo pulvere æger capiat qvovis die doſ: tres cum aq. lilior. Convall. vel antea deſcripta, ſic auxiliante Deo Epilepſia certiſſimè evaneſcct.

§. 39. In illis, qvi ſangvine craſſiori abundant, poteſt habere locum infuſum herb. Thee, vel ejus loco herbæ roris marini, ſalviæ, Lavend. anthos. Malum ſi ceſſaverit, ad præſervationem ulteriorem qvolibet menſe vel 6 hebdomade talis evacuatio conducet. R. Extr. Panchymag: Croll. Lig. aloës, Pœön. alöes roſat. a͂a ℥ß. Extract Trochiſc. Alhand. Scr. Sem. mercurii dulcis Scrup. I. ol. ſusc gtt. x. ol. Lavend. gtt. IV. M. F. l. a. Pilul: minores gr. I. magnitudine doſis erit ad ſumum ſcrup. I. dein ſpirit. talis freqventer erit aſſumendus. R. Eſſ. Caſtor. Salvolat. oleos. Sylv. a͂a ℥ij. ol. Cubebar. & Caryoph. a͂a gttiij. Eſſ: ſucc. Valerian. a͂a ℥j. M. doſis gtt. XL. bis de die poſt prandium, vel cœnam horis tribus, nec venæ ſectiones & ſcarificationes omittendæ ſunt.

§. 40. Epilepſiæ Symptomaticæ, in morbo principaliori ſublatô, curatio eſt qværenda ac inſtituenda; ità in Epilepſia, qvæ à dentitione difficili vel eruptione variolarum aut acriorum humorum ebullitione aut turbatione originem habet, talî mixturâ ſuccurrere poſſumus, v. gr. R: aq. fl. Pæoniæ, Til: lilior: Convall: a͂a unc ij Sp: Nitri dulcis vel vitriol. volat. ℥j. Syr. Papaveris Rhœad. ℥iij. M. detur; qvæ mixtura egregiè efferveſcentiam ſangvinis nimiam & humorum præcipitat. Poteſt etiam, ſi opus, in gravioribus doloribus addi parum laud. opiat. vel Theriac. cœleſt. vel etiam talis pulvis adhiberi in omni epilepſia ſymptomatica. R. Pulv: Marchion: cephal. Michaël. a͂a ℥j. ſuccin. Ciñab. nat. a͂a Scrup. I. M. F. Pulv. detur in aq. fl. Tiliæ cum Sp. C. C. Succin. parùm acuata, qvæ medicamenta etiam Epilepſiæ ſymptomaticæ in hypochondriaco & hyſterico malo medelam afferunt.

§.41. In Spaſmodica inteſtinorum ac ventriculi, maximè qvæ in primis ſe viis exſerit, optimum eſt, alvum apertam ſervare convenientibus clyſteribus, nempe carminativus & emollientibus: dicitur enim hæc epilepſia colica convulſiva, & alvus ut plurimùm eſt valdè adſtricta, ubi ordinarii clyſteres parum efficiunt. Clyſter itaq; poteſt præſcribi talis, qvi ex decocto, emoll: cum appropriatis oleis conſtare debet. v:gr: R: ol. Lin. chamomill: coct. colocynth. āa unc. Sem. ſal: gemæ ℥ij, M.F. Clysma & calidè ſic hæc olea injiciantur. Externè ſcrobiculo cordis & abdomini poteſt applicari ungventum ſuperius memoratum. it. internè propinari Eſſ. Caſtor. cum Sp. Sal. am̃oniac. & eſſ. anod. & Croc. mixta addita pro re nata Camphor. applicari qvoq; poteſt in ipſo paroxysmo Sp. volat. C. C. aut Salis ammoniac. Plerumqve adſunt in hoc morbo flatus & obſtructiones in primis viis, qvæ Antimonialibus & Martialibus tollendæ.

§. 42. Abſtineat autem æger ab omni im̃odico affectu animi, ira, terrore, venere, craſſis, flatnlentis & acribus cibis, leguminibus, itemq; acidis; tum & à nimiis lucubrationib9, & meditationibus profundiorib9 &c. äer ſit temperat9, purus, ſeren9; vitandus frigidus, pluvi9 ac nebuloſ9, Lunæ radii de cumbenti qvoq; noxii perhibentur, ſi pèccet äer qvalitate ſuâ, corrigatur arte, vel locus mutetur: vinô parciſſimè utatur ob easdem cauſas ſupra allatas: Cereviſia nec lupulata nimis ſit, nec lolii admixtione infamis; poſſunt huic in coctione ejus adjungi radix & ſemina pœoniæ vel bacc: junip: motus inſtituatur ante cibum, lenis, & exercitia ipſa corporis modum non excedant, ſecundum com̃une enim proverbium omne nimium vertitur in vitium: ſomnus qvoq; ſit moderatus, alvus ſemper aperta ſervanda, qvæ ſi in munere ſuo ſegnior deprehendatur, arte ſolicitanda eſt. Noxiam enim eſſe alvi adſtrictionem hoc in caſu experientia ipſa ſatìs confirmat. Atq; hæc de Epilepſia dicta breviter ſufficiant. Tuum erit L.B. ſingula œqva animi lance librare, & ſicubi in dificillimo iſthoc morbo ceſpitaverim, nec tuæ curioſitati ubiq; ſatisfecerim, prono ex affectu prætermiſſa condonare. Interea Sempiterno Deo ſit laus honor, & gloria in ſecula. AMEN.

Herculeum, PASCHKEN, pellens medicamine morbum,
Hercule clavigerô major habendus eris.
Is Deus eſt, fecitq; viam ſibi vivus ad aſtra
Teqvoq; laude Deus Phœbus ad aſtra feret.

Hiſce Nobilisſimo & Experientisſimo

Dn. DOCTORANDO

felicisſimos in Medicina progreſſus gratulatur

ANSG. ANCHERSEN.
Med: Cand.

Præmia virtuti debentur, gloria factis
Gloria nam ſtudio ſtat peramica comes.
Fautor amice, trahit tua ſic induſtria laudē,
Dum frontem lauru cingat Apollo tuam;
Dignus & omnino es, Tyriô qvem murice cingat
Phœbus, nam Medici nomen & omen habes.
Scilicet intrepidus doctorū pulpita ſcandis,
Ingeniiq; tua ſvaviter arte doces,

Fulmi-

Fulmineô qvî homines clades epileptica caſu
Sternat, & in ſpumas oris hiantis agat.
Svaviter arte doces, ſibimet promittere qvantum
Hæc hominum miſerûm pallida turba qveat.
Sis praxi felix! ægris ſolatia grata
Fer, Tibi langventes commoda mille ferant!
Addere perge tuis virtutibus, addet honori
Poſteritas; ſurget neſcia fama mori.

itâ
Summos honores
Nobiliſſimo Dn. DOCTORANDO
Amico æſtimatiſſimo
Sincerè gratulatur
GEORGIUS RöBEL,
S.S. Theol. Studioſus.